

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semenjske ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenjski ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izven nedelje in praznikov, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 160.

V Ljubljani, v soboto 17. julija 1886.

Letnik XIV.

Strah Božji, strah pred ljudmi, pred ječo!

Znano je, kako majhen vpliv je še pustilo po nekterih deželah moderno postavodajalstvo cerkvi. Pa še to drobtinico hočejo moderni pedagogi cerkvi vzeti. Ni toraj čuda, da se po onih okrajih nahajajo med nedorastlo mladino zlobneži, ki delajo preglavico državnim čuvajem reda in miru. Da pa odrastli brez vesti niso boljši, je bilo že omenjeno. Sad te novodobne vzgoje zori že skoraj po vseh deželah. Kakošen sad pa bodo ta načela prinesla v bodoče raznim državam, znali bodo oni, ki bodo doživeli ono dobo. Toda slušajmo, kako modruje prvak prostozidarskih pedagogov v Avstriji dalje: „Vedno bolj se kaže potreba, da se vstanovi čisti etični (natorni) poduk o kreposti in dolžnosti državljana.“ Večina evropskih držav do današnje dobe ne priznava in ne podpira drugega poduka o morali, nego onega, kojega podpira cerkev ter ima konfesionalni (verski) znak. Kajti povsod je skoraj državna vlada kot poslušni sluga različnim služabnikom (duhovnikom) cerkev. Kot obligatoričen del javnega poduka smatra država postave in dogme kristjanskih veroizpovedanj. Razun tega pa odkazuje ali dopušča cerkvi v splošnem javnem življenju odločilen vpliv. Kolikor časa pa obstoje te razmere, kolikor časa podaja država cerkvi in njih služabnikom roko v podporo ter se sploh vtika v verske reči, z jedno besedo: dokler ne obvlada čista, pravna prostost o veri in vesti, dotlej ni misliti o čisto pravni, vse državljane jednako zjedinoči vzgoji, ki je vzvišena nad verskimi sektami in prosta vsakega verskega vpliva.

Po nazoru nemškega velikana v pedagogiki, dr. Dittes-a, morala bi se oprostiti vzgoja mladine „vsake verske podlage“. Treba jo postaviti na čisto naravne, to je materijalistične podlage ali principije. Izrek sv. pisma: „Začetek modrosti je strah Gospodov“, — nima več veljave. Temelj strahu teh pedagogov bi bil toraj: strah pred ljudmi, strah pred palico in ječo. Palico so moderni pedagogi iz šol odpravili, — ječe so olajšali, da se jim je ni

bati in se jetnikom bolje godi, kakor onim, ki morajo trdo na polji delati ali sicer si služiti kruh v potu svojega obraza. Zarad tega sem čul ravno o taki šoli na lastna ušesa, da je rekel mladi hudo-delec svojemu tovarišu: „Glej, da prideš kmalo zopet nazaj. Saj se ti tvoje žive dni še ni tako dobro godilo, kakor sedaj. Imaš dobro hrano; vrhu tega še šola, da se lahko naučiš, kar v mladosti nisi imel prilike; počitka preveč, dela premalo, kaj hočeš več.“ Se vé, da sta to govorila o svoji priprostosti, najmanj misleč na principe, ki jim dajo tako lahko kazen. — Trezno mislečim pa je to dokaz, da strah pred ječami ne bode odvrčal mladine od zločinov brez strahu božjega.

Jednako piškov je tudi drugi princip pravosti modernih pedagogov, ki naj blaži mladino. To je častiljublje, samoljublje, poštenost. Ha-ha-ha! Kdo se ne smeje. Ves svet, ki vé, da se za to te baže ljudje, bodo naj stari ali mladi, tako malo brigajo, kakor o kresu za zimski sneg. Mar li se za poštenje brigajo kaj olikani? Ravno tako malo. Brezštevilne defraudacije (tatvine v velikem) so nam veljavne priče za to resnico.

Pedagogi teh načel, se vé, da ravnajo dosledno. Kot krščeni na ime Boga, Stvarnika nebes in zemlje, so v svoji modrosti Boga zavrgli, ker so se jim njegove zapovedi zdele zoperne in zapreka za strah in hudobijo. Če pa ni Boga, tudi človeška duša ni neumrjoča, ker ni nikogar, ki bi jo kaznoval. To pa bi bil le Bog — neskončno, neumrjoče bitje. Če tega ni, tudi ni onostranskega življenja, onostranskega plačila, onostranske kazni. Kdo bistro mislečih se bode toraj čudil, da so si „najblaži možje naše dobe“ (prostozidarji) zbrali po svoji moderni razumnosti opice za sorodne brate in sestre! Kdo se bode potem takem tudi čudil, da zahtevajo tudi vzgojo mladine po natornih zakonih, kakoršno imajo tudi opice. Dr. Dittes in „najblaži mož naše dobe in tovariši“, ki se smatrajo kot brate opic, pač ne morejo dosledneje delati, kakor da z vsemi pripomočki izpodkopljujejo versko vzgojo.

Se vé, da bodo črnosuknarjem dokazali še le v oni dobi istinost teh modernih pedagogičnih načel

takrat, ko bodo prvega brateca — „opico“ — vzgajili po teh načelih v modrijana in pedagoga, ki bode potem podučeval na kakovi stolici te brezverske univerzitet te načela čiste natorne morale. Do one dobe bode pa še dokaj Donava in njegovih dotokov steklo v Črno morje, — in dotlej bodo črnosuknarji tudi ostali nasprotniki teh pedagogičnih načel — če jim tudi očita vse, kar leze in gré, da so mračnjaki, nazadnjaki, ki se ne brigajo za novodoben napredek, marveč hočejo obdržati mladino vklenjeno z verigami verskega poduka in dušne teme. — Toda naj je šale konec! Taka in jednaka načela zagovarjajo in branijo ter razširjajo več ali manj vsi liberalni šolski in drugi listi, ne izvemši slovenskih.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 17. julija.

Notranje dežele.

V Lvov v Galiciji je prišlo meseca junija 10 poljskih družin in 18 oseb ruske narodnosti, ki so bili izgnani iz Pruskega.

Nemški klub išče zvez, s pomočjo katerih bi se dal Taaffejev kabinet raznesti. Vidoč, da so si stranke v Galiciji zarad petroleja nekoliko navskriž, stegnil je takoj svoje tipalnice tjekaj, če bi ne bilo kaj zanj. Krepka edinstvo poljskega kluba v državnem zboru bode ga že zdavnej v oči in neskončno rad bi najpoprej tej vrat zavil, potem bi pa svojo srečo še pri Taaffeju poskušal. Da bi mu pa prvo, kakor drugo možno bilo, ponudil je poljaškimi demokratom svojo prijaznost, češ, da se morajo otresti neznosnega jarma, ki jih že leta in leta žuli. Galijski listi so to ponudbo sprejeli, kakor je zaslužila — z zaničevalnim preziranjem; edini „Kurjer“ je šel nemškemu klubu na limance in rekel, da jo sprejme. Toda tudi njemu so se kmalo oči odprle in je odstopil. Sicer je pa trditev že sama na sebi jako abotna, kajti kaj hočejo Poljaki s tako pičlo strančico, kakor je nemški klub. Oni, katerim je pred vsem ohranitev velike in mogočne Avstrije pri srei,

LISTEK.

Keltiški grobovi po Dolenjskem.

Ze lansko leto sem v „Slovenca“ obljubil pisati, kako so stari Kelti, kateri so tisoč let pred Kristusom na Kranjskem bivali, svoje mrličje pokopavali, in kaka stanovanja imeli. Zarad mnogo praktičnih poskušanj zamorem vam čisto resnico pisati.

Da so Kelti po vsi Evropi stanovali, se iz najdb, ktere se v poslednjih časih po vsih krajih nahajajo, lahko spriča; ker imetje in reči, ktere so ti svojim mrličjem v grobe dajali, to je vse drugo drugim podobno po celi Evropi, razloček je le med tem, da so v nekterih krajih bolj bogati bili. Tam so imeli bolj znamenite, lepe reči v življenju, pa so jih tudi svojim umrlim v grobe dajali. Tako n. pr. pri Halstadtu na Gorenje-Avstrijskem; tu so imeli solnine, ter so sol kopali, in jo na druge kraje prodajali in s tem zelo bogateli. Lep ženski kinč, med vsemi kinči zlasti igle, ktere so ženske na prsih nosile; pri eni ženski se najde večkrat po več igel,

enkrat sem našel 13 igel vkup, priča od njih bogastva. Igel pa so imeli več vrst, male, srednje in velike, po mnogo načinih izdelane. Igle imajo večkrat krajevne podobne; tu take, v drugem kraju pa popolnoma drugačne. V nekterih krajih so delali igle s podobami žival, n. pr.: konjičke, jelene, pse, verice, gosi, peteline itd., v drugem kraju pa zopet vse drugače okinčane.

Posebno lepe, velike igle so se našle pri Mokronogu; izmed teh ena, ki vse druge do sedaj na Kranjskem najdene prekosi. Le to je napaka, da se težko dobi dobro ohranjena v zemlji; le v peščenem prostoru se nahajajo skoraj nepoškodovane. Tako so zapestnice več različnih vrst; navadno so bogate ženske nosile votle, ter so tudi lepše izdelane in bolj znamenite; pa tudi pri teh se težko dobro ohranjene dobé. Ker so bile tanke in votle, je vlažnost zemlje vse končala. Nekoliko votlih pa celih, se je dobilo pri vasi Log blizu Mokronoga. Cele so navadno v enem kraju take, kot v drugem; le pri St. Marjeti in Rovišah se je nekoliko velikih našlo, ktere se v lepoti od drugih razločijo.

Uhani se najdejo tudi različni in mnogovrstni; lahko se smé verjeti, da je posebno težko cele do-

biti, ker tudi te so navadno izdelane iz tankega bronastega pleha. Lepo okinčanje, pa tanko in votlo v zemlji vse končano; le v pesku se cele dobijo.

Veliko lepih uhanov več vrst, popolnoma nepoškodovanih, se je dobilo pri Mokronogu in sicer pri vaséh Slepšek, Log, potem pridejo na vrsto koralde. Koralde se v enih krajih dobí silno veliko, v drugih krajih se pa spet prav redko kedaj najdejo. Kelti pa so imeli koralde steklene, (iz Bernsteina, Jantarja) in pa bronaste. Posebno različne steklene, nektare tako lepo okinčane in v steklo vdlane vsake vrste kamenčki, da se človek lepoti načuditi ne more. Te vrste so se našle posebno lepe na Binkovem Vrhu, pri Dvoru, Mokronogu, v St. Marjeti. Iz Jantarja so ene debele, druge prav drobne. Debele so posebno lepe, katerih se pri nekterih ženskih veliko skupaj dobi. Najbolj debele te vrste so bile najdene pri Binkovem Vrhu, pri Dvoru. Koralde iz brona se pa samo ene vrste nahajajo kot ženski kinč. Te so podobne kot nekim križkom in se njih več vkup najde, vendar te so posebno redke.

Nahajajo se posebno v nekterih krajih igle za lase (Haarnadel), vendar pa teh niso povsod nosili. Največ teh se je našlo pri Mokronogu. Nosile so

se vendar ne bodo bratili z ljudmi, ki noč in dan nimajo družega v mislih, kako da bi Avstrijo, kar najhitreje moč, iz tečajev vrgli. In potem pa še nekaj. Kaj bi si pa vendar mogočni poljski klub z nemškim klubom opomogel? Niti toliko ne, kakor je svoje dni koristila mišja prijaznost mogočnemu levu.

Nemško-liberalni listi hočejo vedeti, da so jele na južnih ali *laških Tirolih* razmere med Lahi in Nemci vedno bolj neznosne postajati. Vzrok temu je menda laško šolsko društvo „Pro patria“. Posebno so pa te po mnenji „Graške tetke“ v Roveretu že prav tako neznosne postale, kakor so v Ljubljani, kjer Slovenci Nemce kar od kraja na meh deró. Laški patrijotje se menda ondi Nemcev prav tako branijo, kakor jim Slovenci v Ljubljani povsod na prste stopajo in vendar so tisti, ki jih boli, Slovenci, ne pa Nemci. Tako je menda laško-tirolski poslanec Bertolini v svojem listu „Raccogli-tore“ v jako oistem članku pozival Roveretski magistrat, da naj nič več ne dovoljuje, da bi se po mestu nemški plakati nabijali. Naj bo vsebina taistih, kakoršna koli, nikdar več ne smejo na zid, ker to škoduje značaju mesta. Če se to vresniči, pravi „Graška tetka“, potem o gorjé ti zalo mestice Rovereto! Nemška noga se te bo prav tako ogibala, kakor se Ljubljane na Kranjskem ogiba. Ko bi ljubezniva tetka le naše razmere nekoliko bolj natančno poznala, preden nas gré z drugimi primerjati, potem naj bi že v božje ime pisala. Nemcu so v Ljubljani še vedno tako ugodna tla, da mu povsod cvetlice cvetó (!), kjer se vstavi; Slovenec mora pa vesel biti, če ima zelenja za potrebo.

„Pester Lloyd“ ima telegram iz Išla in pripoveduje, da je svitli cesar 15. t. m. v Ištu sprejel *grofa Nikolaja Pejačevića*, resolnega nadzornika konjice, ki je bajé določen za naslednika poveljniku kôra Edelsheim Gyulay-u. Le-ta gre v pokoj in je kupil „Villo Zichi“ na Andrassyjevi cesti, ter zapušča poveljništvo v Budapeštu. Njegov odstop je bajé v zvezi z zadevo generala Jansky-ja; na najvišjem mestu so mu zamerili, ker je Tiszov odgovor odobral. Kar je danes belo, je jutri črno in narobe. Na politične novice, vzlasti pa tačas, kedar govoré o Taaffeju in njegovem ministertvu, se je toliko zanašati, kakor na jesensko vreme. Koliko so pripovedovali o svoji (nesložnosti) med ministerskim predsednikom in namestnikom v Brnu z grofom Schönbornom. Sedaj pa čitamo, da je ta dobil veliki križ Franc Jožefovega reda. Le škoda toraj za izpeljave in sklepe, ki so jih delali liberalni Nemci naslanjaje se na neslogo med tema gospodoma. Znabiti pa je bilo vendar dobro, da se je govorica o ministerski krizi raznesla, levica je pokazala namreč, da je za vse pripravljena in vse rada odpusti, samo da pride do vlade. Desnica pa ima vendar več vzroka, v marsičem kazati nejevoljo, posebno ker se naučni minister nič kaj ne podviza, ugoditi opravičenim željam Slovanov.

Vnanje države.

Državice posnemajo države in manjši knezi večje; tako je pokazal *knez Črnogorski* pri poganjanji z Vatikom zaradi katolikov v kneževini. Črnogorska vlada hoče namreč državno-polno moč varovati v vseh, tudi v notranjih cerkvenih zadevah. Potem so tudi težave zaradi oseb. Knez hoče namreč za katoliškega škofa v Antivari imeti Srba skozi in skozi narodnega, ki bi bil tudi v politiki v Cetinjah zanesljiv. Kaj takega apostolski sedež ne more privoliti, ter se ne zлага z njegovimi izročili. Da bi se država v popolno notranje cerkvene reči vtikala, nikakor ne more dovoliti. Kar se narodnosti škofa tiče, je Rimu pač vsaka prav, če je le tudi škof zanesljivo cerkveni in apostolski mož.

„Pester Lloyd-u“ se iz *Niša* poroča: Vsa opozicija je bila 14. t. m. pri kralju in je protestovala zoper odstranjenje posameznih poslancev in je

rekla, ako vlada odpravljenih poslancev nazaj ne pokliče, bode vsa opozicija zapustila skupščino. Vsled tega bodo baje iztirane poslance zopet v Niš poklicali. Opozicija bode potem za šest glasov močnejša.

Ruski list, „Novoje Vremja“, porabil je Batumsko luko, da se je spravil nekoliko evropskeji diplomaciji v lase. Kdo bi si bil mislil, pravi omenjeni list, da ima prav ta luka tak svetovni pomen, kakor recimo kako zasedanje Bolgarije ali celó Carigrada po ruskih četah. Sicer pa, kakor se nam dozdeva, pravi omenjeni list, ves šunder, ki ga Dunajski in angleški časniki zaradi Batuma ženó, ni družega, kakor le poskus, ali bi ne bil morda sedanjí trenutek vreden, da bi si Evropa *dedšino bolnega moža* razdelila. Zato pa tudi vse zagotovila evropskega o miroljubnosti niso družega, kakor slepilo, s katerim nam Rusom hočejo oči zbrisati. Da Evropa še ne plane nad bolnega moža, vzrok ni to, ker Evropa tako strastno mir ljubi, temveč to, da ni še pripravljena za boj. Evropi ni še prišel pravi trenutek — zato pa še miruje. Mir nikdar ni imel tako slabe podlage, kakor prav sedaj, odkar so mu dali Berolinsko pogodbo, na katero se opira in čem dalje se bo na tisto naslanjal, tem slabše bo za nas. Tega mora skoraj konec biti, kajti položaj, kakoršen je sedaj, je neznosljiv. Pri vsem tem je pa Evropa še toliko drzna, da se upa nam groziti! Čem bolj smo mi prizanesljivi, tem bolj Evropa drzna postaja, in med tistimi, ki so v najnovejšem času najbolj predrzni, je celó Srbija, ktera svoje vojake že zopet na jugu kopiči, kamor tudi rezerviste sklicuje. Srbija sicer trdi, da je to le zaradi vaj v orožji, v resnici je pa vse kaj družega. Na Balkanu se nadjajo še to poletje ali pa vsaj na jesen novih homatij in za to toliko vrišča.

Nasledki pregnanstva kraljevih princev iz *Francoskega* se prikazujejo. Vojni minister Boulanger je prince Orleanske iz vojaških zapisnikov zbrisal, ter jim odrekel dostojanstvo. Na to sta se obrnila vojvodi Aumaleski in Chartreski na državni svet. Po postavi leta 1834 zgubi se dostojanstvo vojaškega častnika po prostovoljnem odstopu, po obsodbi ali razsodbi vojaške sodnije. Vojni minister je nepostavno ravnal, zato je vojvoda Aumaleski predsedniku ljudovlade pisal prav robato pismo. V seji starašinstva je Chesnelong ministra vprašal zaradi izgona princev. On misli, da zaradi pisma do predsednika Greya-a prognanstvo ni še opravičeno ter vladi očita, da je prestopila načelo, ki zavaruje premoženje, lastnije in častne službe. Vojaški minister je odgovoril, da ne more trpeti, da bi se predsedniku tako surovo pisalo. Ko so mu potem nekteri očitali bojazljivost, je zapustil sejo. Povdarjali in kljubovali so si poslanci med seboj in konечно so prestopili z 157 zoper 78 glasov na dnevni red ter odobravalí postopanje vlade in izrekli, da zaupajo nje čuječnosti. Zbornica in starašinstvo sta včeraj sklenila seje. Predsednik Grevy pojde v „Jura“ gorovje.

Grški ministerski predsednik, *Trikupis*, je parlamentu mnogo načrtov predložil v potrjenje, zaradi katerih bi ga bili drugokrat pri oknu venkaj vrgli. Nekoliko smo o teh načrtih govorili že letošnjo spomlad, kedar je Trikupis stopil na Deljannisovo mesto. Trikupis je spoznal, da je sedaj le edino vreden trenutek za take reči, ko je narodno samoljubje potlačeno in napačni pogum zdatno ohlajen. Za to je pred vsem predlagal, da naj se število narodnih poslancev v parlamentu skrči, kar se je tudi zgodilo; ob enem se je pa s tem pomnožilo število volilcev na posamične poslance. Trikupis je mož, ki ima za svoj narod srce na pravem mestu, kar je sedaj že drugič sijajno dokazal. Ko je bil pred devetimi leti na tem mestu, so v zbornici nameravali postaviti, da bi se bila državnim poslaneom dovolila penzija na stare dni. Trikupis je bil, ki ji je spodbil stališče, da so jo

zavrgli; s tem odvalil je težavno breme iz narodovih pleč in državne blagajnice zdatno podprl. Sedaj se mu je pa že druga taka zmaga narodu na korist posrečila. Zmanjšal je število poslancev in s tem podprl narod, ker mu je zmanjšal stroške. Grški parlament obstoji večinoma iz selskih publo-glavcev, ki imajo le dobre jezike. Družega pa vrlo malo. Vse te bo Trikupis sedaj iz parlamenta odpravil, ker je sprevidel, da mu niso za družega, kakor na protivanje, narodu pa na škodo. Taki elementi so se navadno le s kričači združili, katerim so potem za podnožje služili in s tistimi vred pametne ukrepe ovirali. Ven ž njimi, v parlamentu za take ljudi ni prostora! Mislili so nekteri, da mu bo vsled tega spodletelo. Niti misliti ne. Narod je vesel, da ima takega moža na krmilu in mu povsem zaupa.

Kaj je s *Panamskim prekopom*? V resnici tako, kakor smo nedavno o njem pisali. Volja dotičnega francoskega podjetnega društva je velika, le blagajnica je slaba. Glavni podjetnik Lesseps si sicer na vse kriplje prizadeva, da bi začeto nalogo ugodno rešil. Pred vsem potrebuje še kakih 600 milijonov frankov, ki pa izvestno še ne bodo zado-stovali. Le-te si je mislil Lesseps iz začetka na podlagi javnega posojila na srečke napraviti. Ker je pa mož sprevidel, da bi to ne šlo tako ročno spod rok, kakor bi on rad imel, je misel na posojilo opustil, in se misli do kapitalistov obrniti, ki so že tako prizadeti pri podjetji, da naj ga še sedaj založé, kar se bo prej ko ne tudi zgodilo. Če so že več ali manj denarja ondi v delo zakopali, ga bodo že še toliko skupaj zložili, da se bo delo dovršilo. In takih kapitalistov je 350.000, ki so se na pananske delnice podpisali. Do teh se hoče Lesseps še enkrat obrniti, da mu bo mogoče delo nadaljevati. Kolikor Francoze poznamo, se temu pozivu ne bodo ustavljali; prvič namreč vidijo, da je to v rokah moža, ki je delu kos in po podveztnem duhu velikan, drugič jim pa dovršeno delo tudi velikansko dobiček obeta.

Pogodba med *sv. očetom* in *Kitajem* je dovršena. Sv. stolico bode v Peking u zastopal poročnik (Internuntius), in v to je imenovan mšgr. Agliardi. Ta gré v Peking že prihodni mesec. Vlada v Peking-u je odločno želela, da se poročnik takoj na pot podá.

Izvirni dopisi.

Iz *laškega Tržiča (Monfalcone)*, 14. julija. Čitatelji „Slovenca“ se bodo čudili čitati ta kratek dopis iz čisto laškega trga, kjer so znane toplice in železniška postaja enacega imena. Ravno pridši iz prve kopeli, sem premišljeval, kako bi porabil in preživel obilo prostega časa in došlo mi je takoj na misel, kaj, ko bi vrnil v predale „Slovenca“, ki ni še nikoli iz tega laškega gnjezda dobil dopisa, nekaj vrstic o tej kopelski dóbi, ko začnejo se znani pasji dnevi, mrtva dóba in dóba „kislih kumar“, za dnevne časnikarje, h katerim spada nekaj let tudi „Slovenec“.

Toraj o čem naj bi Vam najpred pisal? Mar o kopéli in došlih kopéljskih gostih, ali o neusmiljeni gospéj koleri, ki se množi v bližnjem Trstu. O tem hočem le par besed napisati, nekaj več pa o neki drugi morilki, ki je za kmečko prebivalstvo veliko hujša in ki mori isto ubogo furlansko kmetstvo (kolonsko) prebivalstvo ob dolenjim teku Soče že več let po prav neusmiljenim načinu. Znane kopéli, ktere je razglasil tudi „Slovenec“ v svojem oglasniku, so vsébine solne - žveplene - klorove - bromove - jodove, ter oddaljene od trga $\frac{3}{4}$ ure péš, (vsred rižnega polja ob cesti), kamor se pa topličarji vozijo, dospévši tje v 20 minutah. Zaradi blizo razsajajoče bolezni je letos dospelo le še malo kopéliških gostov, tako da jih ni bilo do danes, (od začetka maja sem) več, kakor okoli 150.

Za vsako kopél, ki traja $\frac{1}{2}$ do $\frac{3}{4}$ ure, se plača z vožnjo vred 1 glđ. 10 kr., stanovanje in hrana je tudi le zmerno drage cene. Pije se omenjena voda tudi med kopéljo po naročilu zdravnika dr. Antona Suttine, kteremu se plačuje nagrada za šestkratno kopanje 1 gold., za 12kratne pa 2 gold. itd. Kopéli so previdene z vsim potrebnim komfortom in s posteljami, kamor se hodijo topličarji po gorki kopéli (od 27 do 32°) potit, ali pa naravnost domú v zaprtem vozu. Ove kopeli hvalijo, da so jako vspešne proti protinu, revmatizmu, nevralgiji, trganju, žovam (škrofulom), kužnim boleznim, proti vnetju koščne kože, proti opešanju itd. Dober vspeh pritrjuje tej pohvali od strani večine betežnih, med kterimi je tudi več Slovencev. Zato se čuje slovenski golč semtertje v tej kopéljni dóbi bolj, kakor sicer v tem nekdaš k beneški republiki spadajočem trgu, ki ima precej lepe hiše, obširen trg in ulice, lepo cerkev sv. Ambroža, z lepim in visokim zvonikom in krasnodonečimi zvonovi. Posebno je pa neprimerno veliko gostiln, krčem in pivarn. Ljudstvo govóri italijan-

nektere ženske poseben kinč okoli vratú; vse vrste verižice z prej navedeni petelinčki, konjički i. t. d. Jeden tak konjiček iz brona na zavratni verižici se je našel pri Binkovem Vrh u in sicer največi te baže.

Dalje so imele ženske tudi bogate pušice za šivanke, tako lepo napravljene in okinčane, da se je res čuditi. Šivanke se nahajajo samo iz brona, tako narejene, kakoršne so sedaj. Tudi trnki za ribji lov, so se že našli; posebno lepi iz brona pri Mokronogu. To je ženski kinč, kteri se v grobeh najde. Zraven se najdejo, zlasti kjer so cela trupla pokopana, konec nog stoječe lončene posode, pisker, skleda, kak šoln, nektero prav lepo okinčano, in ako je prav bogata ženska, so tudi posode iz brona, a to je posebno redko kedaj. Vmes se dobé tudi take kroglice, votle iz ila, kolesčki, da so se spodaj vrtili in včasih še kako malenkost.

Moški kinč je pa čisto redek; pri moških se navadno najde po dve sulici, ena sekira, en pas; ako je ta iz brona in dobro ohranjen, je lep. So pa bili tudi pasovi železni. Zraven tega se dobi navadno kak kriv nož; zraven pasa pri nekterih več bronastih koralđ, ktere so služile za kinč pri pasu; pri nekterih

tudi velika igla za lase, a to redko. Pri glavarjih se nahajajo bronaste čelade; se pa le redko kedaj najdejo. Ena taka se je našla pri sv. Marjeti; največ se jih je do sedaj našlo na Vačah, že štiri, to jako lepe; ena na Binkovem Vrh u, pa zeló končana. Pri bogatih moških se dobé lepi bronasti kotlički; eden teh najden je na Vačah. Prav imeniten je, ter ima tri vrste podob iz Keltskega življenja. Podobe kažejo od zgoraj vožnjo Keltov in jahanje konj; srednja vrsta več vrst podob iz življenja Keltov, njih obleko, zadržanje; spodnja vrsta pa zverine. Ta znamenita posoda je več tisoč goldinarjev cenjena, kjer samo ena te vrste se je še našla, ter je v nekem muzeju na Laškem. Kmetški fant Janez Grile iz Klenika pri Vačah je to skopal in muzej v Ljubljani je kupil od njega za 18 gold. Fant ni vedel ceniti, kaj je vredno; spodobilo bi se pač, da bi se njem kako darilo dalo. Znabiti se je tudi, a meni ni znano.

(Konec prih.)

ščino (beneško narečje). Mesto ali trg ima v svojem grbu sokola (skopca), ktere ga je videti na magistratnem grbu in na kolu stoječega sred mestnega trga. Od tod tudi ime „Monfalcone“, kar prestavljeno bi se slovenski reklo, „sokolski grič“, brž ko ne od starega grada nad mesticem, (zdaj v razvalini), kjer so lovili nekdanje ptice z zato izurjenimi sokoli. Nad mestnimi hišami se vzdiguje kraški kamniti svet, spodej proti morju in Soči pa je jako rodovitni svet z nasejanim raznim žitom, zasajenim trsem in sadnim drevjem, pa rižnim poljem.

Kraj ima tudi nekaj obrtnije, 5 tovarn; za kotunsko prejo, za strojenje kože, za sardele, ki se zalotajo v kositarne škatle itd. Mnogo ljudi se bavi z ribjim lovom, ki včasih mnogo nese, kajti morje je oddaljeno komaj pol ure. (Porto Rosega.) Zato je videti tudi precej blagostanja v mestu, ki šteje nad 3000 prebivalcev. Tu je sedež okrajne sodnije, davkarije, finančnega nadkomisarijata, dekanatske fare, ki je pa sedaj osiročena od 12. maja t. l. vsled nagle smrti r. dekana Jožefa Podreke na postaji železne ceste, kar je že tudi „Slovenec“ poročal v svojem času. Ranjki omenjeni dekan je bil rojen Beneški Slovenec (rojen 1822 v sv. Lenartu nad Čedadom) in še le 7 let na tem kraju. Pred je služil v Brginju na Tminskem, potem v Furlaniji v Ajellu, in slednjič je bil semkaj prestavljen. Bil je velike, krepke postave in vljuden, tudi je rad govoril s Slovenci po slovensko, kakor sem tudi jaz sam skušal. Nemščine pa ni umel, ker se je šolal v Vidmu. To je zopet nov dokaz, da pač ni nemščina neobhodno potrebna k viši omiki; kajti velik del naše goriške duhovščine italijanskega in furlanskega jezika ne umeva nič nemščine, ker so nekdanj pod Avstrijo hodili rajše v svoje laške šole v Videm, kakor pa na naše primorske nemške gimnazije, kar pa po l. 1866 ni več dovoljeno, razun izjemno!

Pa nehoté sem dalje zašel, kakor sem mislil in obečal v začetku tega dopisa, kajti rekel sem, da hočem nekaj pisati o hudi morilki, pa ne koleri, marveč o „pellagri“, ki zahteva od leta do leta več žrtev, kakov memobežeča kolera.

Ker se tudi Goriška bolnišnica usmiljenih bratov že od mnogo let sem napolnuje z onimi bolniki, se mi dozdeva času primerno, nekaj opisati to grozno žalostno bolezen „pellagro“ in to tem bolj, ker „Slovenec“ ni še veliko o njej, razun le memogredé, omenil, in ker se še više oblasti niso dosihmal za njo kaj posebno brigale, menda zato ne, ker ista zadeva le nižje revno furlansko prebivalstvo ob spodnjem teku Soče. Hvala in zahvala, da so se začele tudi više oblasti za njo brigati, gré za trpeče človeštvo neumorno delujočemu Bogu — in ljudomilemu predniku usmiljenih bratov v Gorici, mnogoodlikovanemu vitezu pl. Janezu Sobel-u, ki je že mnogokrat sporočal o tej žalostni bolezni višim oblastim, da bi se vkrenila vendar-le že enkrat kakšna pomoč hirajočemu furlanskemu ljudstvu. V ta namen je prišel s koncem junija t. l. dr. Neusser z Dunaja, ki se je podal z omenjenim prednikom usmiljenih bratov v močvirnate kraje spodnje Soče, da bi preiskovala prav nalašč isto strahovito nadlogo, ki grabi posebno svoje žrtve po furlanski vlažni nižavi. Ta šiba se imenuje po laško „pellagra“, t. j. bolezen, ki se po kaže najprej na človeški koži, ki polagoma postaja rumena, kakor je polenta, ki je edina pa še ne zadostna hrana ubogih Furlanov-kolonov. Ta nadloga razsaja zlasti v Fiumicellu, kjer ima red usmiljenih bratov (po gr. Delmestri-ju) v prid bolnikom posedstvo.

(Konec prih.)

Naše slovstvo.

Pri nas se še vedno mnogo premalo goji tista vrsta književnosti, ktere se je „Ljudska knjižnica“ poprijela. Povesti nedolžnih, pri vsem tem pa vendar mišne vsebine prirobnemu narodu namenjenih imamo še vedno prav malo. Zakaj? Zato ker v našem knjižarstvu še vedno pogrešamo tistega aparata, ki se mu zdatna kolportaza pravi in moja misel je ta, da dokler te ne bomo imeli, se nam tudi poljudna književnost ne bo tolikanj razvila, da bi v vsakej kmetskeji hiši poleg pratike in „sanjskih bukvic“ nahajali tudi kako zabavno berilo. Naši založniki se devetkrat za ušesi popraskajo, preden kak spis ku-

pijo ali sploh v založbo prevzamejo, dobro vedoč, da knjiga „ne pojde“ tako, kakor si to pisatelj sam domišlja. Skušnja jih uči in založniki so praktični ljudje, ki idealnost samo po imenu poznajo. Ko bi pri nas dobro razvito kolportazo imeli, bi vsega tega ne bilo. Poljudne knjižice iz tiskarne došle bi se ne valjale v prahu po knjigarnah po cela leta, preden založnik svoj denar za nje skupi, temveč bi jih pridni kolporterji po deželi takoj razpečali. Promet na književnem polju bi se poživljal, pisatelji bi svoje blago laglje v denar spravljali, založniki pa tudi. Ker pa tega ni, moramo pa jako hvaležni biti, če nam ta ali založnik morda vsako drugo leto kaj novega ponudi in je še v strahu ali bo taisto spečal ali ne.

Prav v tem smislu podal nam je letos tukajšnji založnik g. J. Giontini zopet nekaj poljudnega slovstva v štirih zvezkih obsegajočih petero povesti. Zunanost je jako lična, kajti vsaka ima lepo barvano podobo predstavljajočo kak trenotek iz vsebine. Oglejmo si še notranost njihovo.

„Car in tesar“, ali Saardamska ladjedelnica. Zgodovinska pripovedka. Poslovenil H. Podkrajšek, obseza 74 strani na 8° in je vsega priporočila vredna knjižica, zlasti odraslim ljudem. Pisana je v lepi in kolikor smo v naglici mogli videti, pravilni slovenščini, kar je ali bi vsaj moralo biti pri izdaji poljudnih knjig neizogibljivo načelo tako pisateljem, kakor tudi založnikom. Če bode naš narod čital i dandanes spakedrano po nemščini dišečo slovenščino, si bo z njo svoj pravilni govor tako popačil, kakor je taisti popačen že po mestih, katerih sedanji rod se je izgojeval še v nemški šoli. Škoda, da se na prvi strani nabaja jako debel tiskovni kozel: „car je prijazno odzdravljaj ljudstvo“, namesto ljudstvu.

„Učenke v petih delih sveta“. Spisala Elizabeta Berthet, prevél Anton Sušnik. (Francoska akademija odlikovala je to delo s ceno Monthion 10.000 frankov.) Knjižica obsega dve mični povesti. „Darinka, mala Črnogorka“ je prva, „Dafna, mala Grkinja“ pa druga. Tudi ti dve ste pisani v gladko tekoči slovenščini, če tudi taista ni vse skozi pravilna. Na strani 11 se je Darinka „vsedla v ajdo pod kak grm“. To se nam ne zdi verjetno, kajti prvič se v ajdo nihče ne vseda, ker bi jo posedél in vničil. Drugič pa ajda ne raste pod grmovjem, pač pa po njivah, kamor jo ljudje sejejo za kruh. Gospod prelagatelj je imel prej ko ne pred seboj „heidenkraut“, kamor se je Darinka vsedla. Ko bi jo bil kak naš gorjanec videl, bi jo bil morda vprašal: „Darinka, kaj pa delaš v resji pod grmom?“ Prav tako je tudi neslovenski izraz na istej strani: solnce se je naglo skrivalo za gorske vrhove. Narod pravi, da se je „naglo skrilo“ in to je pravo. Na strani 12 je tej nasprotna napaka „prizaneslo“ mesto „prizanašalo“. Nekaj vrstic spodaj vidimo „križan telovnik“, kjer bi moralo stati „na križem telovnik“ — telovnik, ki se na križem zapenja. Če je bil pa morda prepričan z drugobarvenimi progami, pa zopet ne zasluži, da bi bil „križan“, ker je bil le „križast“. Stran 13 kaže nam novodobno „dvojko risanico“, kar bi se v nemščini reklo: „ein gezogener Zweier“. O tem pa kljubu temu, da je konec šolskega leta, ondi ni govorjenja, pač pa o puški „dvocevni risanici“. „Enmalo“ na 22. strani bi se dalo prav lepo nadomestiti s pravilnim „nekoliko“ Nekoliko dalje so hoteli „poiskati in ne poiskat kneza“. Povsem neverjetno se nam zdi, da bi bila „teška krogla zavita v Pesmarico“, kakor se to bere na 26. strani. Tiskovna pomota mora biti na 28. strani „knežja milost Vaša me bo storila ošabno“ mesto „ošabnega“, odgovori moj oče. Stran 35 kaže nam tisti germanizen, ki ga v Ljubljani povsod slišiš: „pisava moja ni dopadala“, mesto pravilnega in lepega slovenskega izraza „ni bila všeč“. Nemu kaka reč dopade, nam Slovincem je pa taista všeč ali pa ne, in človek, o katerem Nemec trdi, da mu je gefällig — ljub, Slovincu ni dopadljiv, temveč tudi všeč ali pa ne všeč. Nevšečen človek je pa tak, kteremu ni nobena reč všeč.

Poslednja vrsta na istej strani: „Palikard je imel krasno pisavo“ ni slovenska; tako govori Nemec. Slovenec pa pravi, da „lepo piše“. Na 36. strani spodaj nahajamo madjarski pri današnjih Slovincih tolikanj ljubkovani „kinč“, brez kterega ne dobiš skoraj da že nobene povesti in nobenega dopisa več. Posebno v cerkev ga ljudje kaj radi tlačijo. Kapitan Aleksander bi se izvestno pritožil, če bi vedel, kako grdo ga je tiskarski škrt na 38.

strani razdelil „Aleks-ander“. Napačna je konstrukcija na ravno tej strani nekoliko spodaj: „njih roparske tolpe množile so se osebito po naseljenih pastirjih, Valahi zvaní, kar bi se moralo glasiti pravilno „Valahi zvaníh“, še bolje pa samo „Valahih“.

Neslovenski so sledeči stavki na strani 40: „Nekdo izmed njih spremljal je očeta, ki nam je sporočil, da se kmalo vrne. Pričakovani dan mine, a potniki se le ne vrnejo. Oče je bil navadno jako vesten; vedoč, da jaz in mati nestrpljivo pričakujeve, še nikoli ni opustil priti o naznanjenem času. — In če bi ga bil takrat tudi kak važen vzrok zadrževal, vendar nas to še ni vznemirjalo.“ Tu notri je vse-skozi nemški duh, ki ga že od daleč čutiš. Na strani 52 dregne nas zopet nemški duh iz „koženih vreč“, kjer bi se slovenski „mehovi“ tako lepo podali. V južni Evropi namreč take mehove rabijo za vino in olje, pa tudi za vodo; nekoliko spodaj prav „koženih vreč“ vreden je izraz: „kožuhi iz surove volne“. To bodo menda neustrojeni kožuhi. Sploh pa kožuhov iz volne še nikdo ni nosil, pač pa iz kože, ktere so navadno ustrojene. (Konec prih.)

Domače novice.

(Pogreb prečast. gosp. dekana Janeza Porente) je bil včeraj ob 5. uri nepričakovano sijajen in veličasten. Sprevod vodil in pokopaval ranjkega je prečast. gosp. A. Urbas, stolni župnik in dekan, z obilnim spremstvom. Raznih vencev na mrtvaški rakvi in pri sprevodu ne bomo naštevati, kar bi nam tudi ne bilo tako lahko. Opomnimo naj le, da prečast. duhovščine redovne in svetne, v službi, ali prostovoljno, bilo je gotovo čez sto, kar dovelj kaže spoštovanja, kterega je blagi ranjki povsod užival. Navzoči so bili premil. knezoškof, prečastiti stolni dekan in vsi prečast. kanoniki stolne cerkve, ter vsa prosta duhovščina mesta Ljubljanskega. Da je bilo iz dežele mnogo duhovnikov, sledi že iz poprej rečenega in — marsikteri so bili prav od daleč. Ljudstva je bilo trumoma pri sprevodu in znabiti še več skozi in skozi ob obeh straneh do mestne bolnišnice in še naprej. — Vreme je bilo jako ugodno in najlepše; o redu si ni bilo mogoče več želeti. — Znabiti da komu vstrežemo, če povemo, da bode prihodnji četrtek sedmina po ranjkemu dekanu v Cirknici ob osmi uri zjutraj.

(Poročilo I. mestne petorazredne deške ljudske šole v Ljubljani) koncem šolskega leta 1886 ima letos gledé vsebine nekoliko drugačno lice. Učitelj je bilo 7 in 1 katehet; učencev pa konec leta 497. Med temi je bilo 488 Slovencev, 2 Čeha, 29 Nemcev; ravnatelj jim le bil g. nadučitelj Praprotnik. Za višji razred sposobnih je 363, nesposobnih pa 128. Učenci so razvrščeni po abecednem redu in to le tisti, ki so sposobni za višnji razred. Dvojke in trojke so naznačene le v skupnem številu. V knjižnici te šole je 454 knjig za učence, 495 pa za učitelje.

(Letno poročilo) II. mestne petorazredne deške šole v Ljubljani 1886 ima tudi memo prejšnjih let spremenjeno obliko. Učitelj je bilo 9 in 1 katehet, učencev pa je bilo v začetku leta 732; ravnatelj jim je bil nadučitelj g. Belár. Slovencev je bilo 692, Nemcev 33, Čehi 3, Hrvata 2, Laha 2. Sposobnih za višji razred 432, nesposobnih 230. Učenci so razvrščeni po abecednem redu in to sposobni posebej, nesposobni pa tudi za se po imenih. Odlični učenci zaznamovani so z zvezdico.

(Grof Chorinsky) odpeljal se je nocoj z naglicem v Gradec na svojo novo službo. Na kolodvor so ga spremili gg. uradniki deželne vlade, kterim na čelu je bil g. deželni predsednik baron Winkler.

(Iz Postojne) se nam piše, da se snuje tam podružnica „sv. Cirila in Metoda“. Ona broji vže 54 udov med njimi 16 ustanovnikov; tudi gospe in gospodične pristopajo k prekristnemu društvu. Bog blagoslovi pričeto delo!

(Brzljavna postaja na Bledu) pričela je svojo celodnevno službo, ki bo trajala do konca letošnje kopalniške dobe.

(Iz Slatine) se „Laib. Ztg.“ piše, da ni res, da bi se bila ondi kolera pokazala. V zdravstvenem oziru je ondi vse v najboljšem redu.

(Jurjev koledar) izšel bo prve dni meseca novembra, ter bo prinesel Dolinarjevo podobo in njegove popise vojaškega življenja. Kdor je nekaj teh spisov čital v „Eidinosti“ leta 1880/81, bo izvestno prav rad tudi po teh segel, ki jih bo Jurjev koledar prinesel. Veljal bo po pošti prejemam 55 kr.

(„Jurij s pušo“) došel nam je danes že iz Gorice, kjer bode odslej nadalje izhajal. Na prvi strani prinesel je V. Gregoričovo pesem: „Na prezgodnjem grobu Ivana Dolinarja, vrednika „Jurja s pušo“ v Trstu. — Novo vredništvo mu je v Gorici, ulica Morelli št. 12 I. nadstropje, upravnništvo pa v ulici Rabatta št. 20 I. nadstropje.

(Za kolero) je v Trstu od četrta opoldne do petka opoldne zbolelo 8 oseb. Med tem je 1 vojak. Umrle so pa 3 osebe.

(Na Reki) zbolelo je v poslednjih 24 urah 6 oseb, umrli ste pa dve.

Telegrami.

Gradec, 17. julija. Vsi zabavni vlaki v Trst in na Reko so prepovedani.

Pariz, 17. julija. Boulanger in Lareinty sta se dvobojevala v Meudonu ob 9 zjutraj. Prvi je strelil Lareinty, pa je zgrešil Boulangerja, na kar je Boulanger v zrak vstrelil. Ko se je Boulanger v ministerstvo vračal, so ga živahno pozdravljali.

London, 17. julija. Kakor je Standard zvedel, je vlada menda sklenila odpovedati se. Gladstone in večina njegovih ministrov mislijo, da če bo Salisbury dobil nalog sestaviti novo ministerstvo, bode Hartingtona in njegove prijatelje povabil, da naj ga podpirajo. Uniosti so pa sklenili, da nihče ne bo vstopil v novi kabinet, če ga bo Salisbury sestavljal.

London, 17. jul. Med Ameriko in Angleško pričele so se priprave za napravo pogodbe na podlagi katere so bodele izročevali med-sobojne hudodelce, ki se dinamita poslužujejo.

Carigrad, 17. julija. Visoka porta je ruskim torpednicam dovolila prehod preko Dardanel.

Umrli so:

15. julija. Jakop Jakopič, delavec, 24 let, Kravja dolina št. 11, jetika. — Loreno Kopač, hišni posestnik, 54 let, sv. Petra nabrežje št. 47, spridenje jeter.

V vojaški bolnišnici:

15. julija. Kasijan Molduvan, pešec, 23 let, jetika.

Tuji.

15. julija.

Pri **Matiču**: Mozes Goldsand, trgovec, z Dunaja. — Franc Jonki, trgovec, z Laxenburga. — Lenardo, trgovec, iz Leobena. — Lieb pl. Kreitzner, c. k. polkovnik, iz Celoveca. — Leop. Hanzlovsky, inženir, iz Siseka. — Robert Obraczay, c. k. nadporočnik, iz Neusteina. — M. Tahudi, duhovnik, iz Železnikov. — Franc Marangeni in Franc Egger, zasebnika, iz Trsta. — Janez Jesenko, profesor, in Ant Mahkovec, uradnik, iz Trste.

Pri **Stonu**: Karol pl. Manussi, c. k. stotnik, z Dunaja. — Franc Novak, vzgojevalec, z Dunaja. — Tauscher, Kraus, Treo in Rosenthal, trgovci, z Dunaja. — Herm. Gössel, potovalec, iz Prage. — J. Lindner, potovalec, iz Inomosta. — N. Leibl, posestnica, iz Zadra. — Menzinger, odvetnikova soproga, iz Krškega. — pl. Candolini in pl. Zelles, zasebnika, iz Poličan. — Janez Franceschi, trgovec, iz Sturije. — Grandi in Baroggi, zasebnika, iz Trsta. — Ana Marpurgo, zasebnica, z družino, iz Trsta. — Franc Skodnik, vodja tovarne, iz Reke. — Peter Ciscutti, zasebnik, z družino iz Pulja.

Pri **Bavarskem dvoru**: Franc Marinšič, trgovec, iz Trsta.

Pri **Tavčarji**: Wilsen Rankine, zasebnik, iz Londona. — Janez Ferančič, zasebnik, s hčerjo, z Dunaja. — Karol pl. Andrioli, c. k. stotnik, iz Trebinja. — Franc Graf, c. k. stotnik, iz Terbiža. — Nik. Pavelič, trgovec, iz Gospiča. — Elise pl. Mulitsch, zasebnica, iz Gorice. — Janez Lačina, c. k. podpolkovnik, iz Pulja.

Pri **Virantu**: Dr. F. Skerbine, župnik, iz Hrenovice. — Pakič, Drobnič in Šega, posestniki, iz Sodražice. — Hočev, posestnik, iz Pudloga.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrina na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	736 08	+16.4	sl. szap.	oblačno	
16. 2. u. pop.	734 80	+21.8	sl. vzh.	jasno	0.00
9. u. zveč.	734 34	+17.2	sl. vzh.	mesečno	

Zjutraj oblačno, popoldne jasno, lepa noč. Srednja temperatura 18.5°, za 0.6° pod normalom.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Jerič.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

17. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 20 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	86 „ — „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	118 „ 70 „
Papirna renta, davka prosta	102 „ — „
Akcije avstr.-ogerske banke	876 „ — „
Kreditne akcije	277 „ 30 „
London	126 „ 20 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 01 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 94 „
Nemške marke	61 „ 95 „

Zahvala.

Vsem sorodovincem, prijateljem in znancem, in posebej še častiti duhovščini pa občinskim zastopnikom Cirkniškim in prebivalecem Ljubljanskim, ki so mojega preljubega sina, prečastitega gospoda dekana

Janeza Porento

danes v tako obilnem številu k poslednjemu počitku spremili in mu toliko krasnih vencev darovali, izrekam najtoplejšo zahvalo ter ob enem naznanjam, da bo osmina po nepozabljivem ranjku v četrtek, 22. t. m., ob osmih zjutraj v farni cerkvi „Naše Ljube Gospé“ v Cirknici.

V Ljubljani, 16. julija 1886.

Matevž Porenta,
oče.

Stenografi

za slovenske in nemške razprave v prihodnjem deželnem zboru kranjskem se vsprejmo z dobrimi pogoji. — Za to oglašiti se je pri tajništvu deželnega odbora do konca avgusta 1886. (1)

Piccoli-eva esenca za želodec.

katero pripravlja

G. PICCOLI, lekar v Ljubljani.

Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pism in zdravniških spričeval bolezni v želodcu in trebuhu, bodeenje, krč, želodečno in premenjavno mrzlico, zabasanje, hemeroidje, zlatenico, migreno itd. in je najboljši pripomoček zopet gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelj po pošti v škatlicah po 12 steklenic za 1 gl. 36 novc.

Pri večem številu dobi se primeren odpust.

Izvrstni učinek te esence potrjujejo spričevala več slovečih zdravnikov (Dr. Emil vitez pl. Stöckl, c. k. vladni svetovalec in deželno-sanitetni poročevalec Kranjske, Dr. D'Agostini, Dr. Cambon, Dr. vitez pl. Goraucchi, Dr. Pardo v Trstu, Dr. K. Minola, mestni phisikus v Milánu, kakor tudi veliko prečast. g. župnikov in na tisoče oseb, ki so jo rabile in se le njej zahvaljujejo za zopet pridobljeno zdravje).

Cena eni steklenici 10 kr.

Izdelovatelj te esence jo pošilja po pošti v zabojčkih po 12 steklenic 1 gl. 36 kr. Poštne stroške plačujejo p. t. naročniki. (2)

Lekarna

G. Piccoli-ja

„Pri Angelu“

v Ljubljani,

na Dunajski cesti,

je vedno preskrbljena z vsemi zdravili najbolje baže in izvršuje vsako naročilo najhitreje in točno proti poštnemu povzetju.

Najboljši

papir za cigarete

je

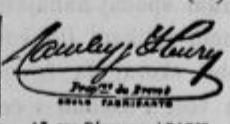
LE HOUBLON

Francoski izdelek

CAVLEY-a & HENRY-a v Parizu.

Pred ponarejenim svarimo!

Ta papir priporočajo gg. dr. J. J. Pohl, dr. E. Ludwig, dr. E. Lippmann, profesorji kemije na Dunajski univerzi, jako toplo in to zaradi tega, ker je jako fin, popolnoma čist, in ker nima prav nobenih škodljivih snovi primešanih. (18)

FAC-SIMILE DE L'ÉTIQUETTE

17, rue Béranger, à PARIS

Deželno gledišče v Ljubljani.

V soboto, 17., in v nedeljo, 18. t. m., bode ob sijajnem in velikanskem blešču odra

velika, skrivnostna, protispiritistična, izredna
= gala-predstava. =

Oba večera vselej nov program, sestavljen iz najčudovitejših točkov, ki jih bo izvrševal carsko ruski dvorni čarodej

prof. Becker.

Prvokrat! Novo!

„Becker“

v protispiritistični seji,

zvezan pred občinstvom na odru ali skrivnosti spiritistične sile.

To je najsijajnejši eksperiment sedanjega časa, nad katerim povsod strme. (2)

Začetek ob 8. uri. Več po plakatih.

DR. FRANC ZUPANC

preselil se je v Šelenburgove
ulice št. 3, I. nadstropje na
levo (v Koslerjevi hiši).

Ordinira vsak dan dopoldne od 9 do 10 ure,
(3) popoldne od 2 „ 3 „

Oglas.

1000 knjig „Lira in Cvetje“

zbirka vsakovrstnih pesni je naprodaj, ki jih je ranjki gosp. Ivan Dolinar založil in na svetlo dal, in katerih, žal, ni utegnil razprodati, in je tiskovina še na dolgu. Da se ranjcu gosp. Dolinar-ju čast reši, priporoča to knjigo vsem čast. rodoljubom in prijateljem soproga ranjcega in sicer po znižani ceni 40 kr. za vsaki zvezek, prost poštnine.

S spoštovanjem

Katarina vdova Dolinar.

Trst.

(6) Via Ferriera št. 323.

Preč. duhovščina, ki bi potrebovala novih in cenih sv. podob, posebno za spomine, ki se navadno ob buri dajo, izvoli naj zahtevati uzorcev pri

Katoliški Bukvarni
v Ljubljani.

Ob enem priporočamo svojo zalogo rožnih vencev, svetinjc in škapultrjev vsake vrste. (3)

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotračnicah knjiga:

Kurzgefasste

Geschichte Krains

mit besonderer Rücksicht auf Cultur-Entwicklung.

Von

August Dimitz.

10 pól v 8°.

Cena mehko vezani knjigi je 80 kr., elegantno v zlatem obrezku vezana stane 1 gl. 50 kr

Čislani gospod pisatelj podaja nam v omenjeni knjigi pregledno in skupno, nič važnega prezirajočo, objektivno podobo povestnice naše ožje domovine, ki jo bode vsak domoljub gotovo kot dobro dolo in s veseljem marljivo prebiral.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed Bamberg

knjigotračnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomestu vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Lašč vsak dan ob 1/2 7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na Ig ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrove vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.